

De avond van het eerste telefoongesprek met Eva Krap staat mij nog glashelder voor de geest. Ik had deelgenomen aan een schrijfwedstrijd die ze had uitgeschreven onder de noemer *Auteurs with Talent*. Ik had een nog onbewerkt fragment gekozen uit een boek in voorbereiding en diende dat als zelfstandig verhaal in.

Het werd doorzien door de jury en in de beoordeling stond dat het erop leek dat het uit een boek kwam, vanwege een paar losse eindjes, die er natuurlijk inzaten. Het werd gemiddeld beoordeeld met een 7,8. Ik was verguld met het commentaar van een van de juryleden: 'Fijne en zeer aparte, onderscheidende schrijfstijl. Voelbaar ook. Beeldend: ik kan alles goed voor me zien. Het is mij duidelijk dat deze auteur niet voor het eerst een verhaal schrijft'.

Niet slecht dus voor een tekst die nog in de steigers stond. Toen ik reageerde op mijn beoordeling en op haar website uit de doeken deed hoe mijn tekst tot stand was gekomen, belde Eva mij die avond rond 23.00 uur op.

'Hoi Han, nogmaals bedankt voor jouw inzending. De kwaliteit was me al opgevallen in de voorselectie. Mag ik je vragen of je geïnteresseerd bent dat ik jouw uitgever word?'

Op zich de droom van elke schrijver - die maar niet aan de bak komt - maar omdat ik mijn eigen uitgever ben, was ik wel op zoek naar onderscheidend vermogen.

'Ik ben zeer vereerd Eva, maar wat kun jij voor mij doen dat ik niet zelf kan?' Ze noemde een aantal mogelijkheden, die ik al had benut. Omdat we

gelijkwaardig aan elkaar bleken, draaide ik het gesprek om, want ik bestierde een clusteruitgeverij.

‘Ik stel voor dat je klant wordt bij de clusteruitgeverij. Dan regel ik het gedoe voor je met het Centraal Boekhuis tegen gunstige voorwaarden en tarieven. Daar heb je dan geen omkijken meer naar en je benut de optimale verkoopmogelijkheden voor boeken en e-boeken. Ik geloof in jouw uitgeverij en de concepten die je in de markt zet. Het is nog wat pril, maar ik zie goede vooruitzichten. Mag ik je een voorstel doen voor aansluiting, op basis van *no cure, no pay?*’

‘Oké, stel maar voor.’

In de volgende communicatie per e-mail verraste ze me door steeds zeer alert en *to-the-point* te reageren, ook ver buiten kantooruren. De deal was snel rond en in *no time* bracht ze zeventien boeken en e-boeken bij mij onder. Er werd niets aan verdiend, en ik zag het meer als een investering in een vrouw die van wanten wist. Dat zou ooit nog wel goed komen. We brachten in coproductie de verhalenbundel *Zwoele Zomerverhalen* uit, waarvoor ik met haar de shortlist samenstelde. Zakelijk gezien voelden we ons als visionairs verbonden. Een opmerkelijke vrouw, vast een steenbok dacht ik nog. We kregen steeds meer zakelijk contact en mijn belangstelling voor haar groeide met de dag. We lieten aan elkaar ook privéaangelegenheden los. Volstrekt onschuldig overigens. Over haar kind en mijn kinderen. Over luiers en zwemles bijvoorbeeld. Zo kwam ik

erachter dat ze pas dertig was, gescheiden en een alleenstaande moeder.

Ik vond slechts één fotootje van haar op het internet. In levende lijve had ik haar niet ontmoet en ze hield ver van mij vandaan haar kantoor. Voor mij als bijstandsgerechtigde stond haar bezoeken gelijk aan vier dagen niet eten. Kosten die ik me dus niet kon veroorloven, al was toen al wel duidelijk dat mijn benarde financiële positie op niet al te lange termijn een positieve wending zou krijgen.

Eva kroop langzaam in mij. Niet dat ze daar aanleiding toe gaf. Het lag volledig aan mij. Ik heb een zwak voor sterke vrouwen en deze was een wel heel bijzondere. 'Niet doen, Han!' bonkte het in mijn hoofd. Ik wist dat mijn geschrijf erotiseerde. Daarmee had ik mijn eerste jeugdliefde na ruim dertig jaar het hoofd volledig op hol gebracht en beschreven in mijn eerste boek. Zoiets kon ook op een teleurstelling uitlopen. Toch zond ik Eva op 12 juli 2012 met een trillende wijsvinger op mijn muis het volgende bericht, nadat zij mij een mail stuurde waarin ze mij feliciteerde met mijn gewonnen rechtszaak:

Hoi Eva,

Laten we een onderlinge schrijfwedstrijd houden wie het meest vreemde leven heeft gehad. En elkaar daar een schoolcijfer voor geven. Ik zal openen: In 1987 was ik een van de eerste sekslijnexploitanten.

Wat geef je ervoor?

Zo, de toon was gezet. Het kon haar afschrikken, maar ook stimuleren om op het onderwerp voort te gaan. Dat ik in die twaalf jaar (1988-1999) bakken geld aan die sekslijnen had verdiend, was niet echt een openbaring en in directe kring en bij lezers van mijn eerste boek bekend. Ik was benieuwd wat voor effect het op haar had.

EVA: Tot drie keer toe lees ik de e-mail van Han. Nee, ik heb me niet vergist, het staat er echt. Ik krijg flashbacks naar de jongens uit mijn basisschoolklas die stiekem naar deze lijnen belden omdat ze het maar wat spannend vonden. Hoe jong ik toen ook was, ik moest meteen aan de vrouwen denken. Wie kiest er vrijwillig voor om mannen te vermaken door schunnige dingen te zeggen? En wie richt er in vredesnaam zo'n lijn op? Nou ja, Han dus.